

i statens eller kommunens tjeneste eller i koncessionerede virksomheder, idet der også under fredelige forhold, hvor man næppe vil gøre brug af bestemmelsen i § 29, kan være trang til at kræve en særlig medvirken af de nævnte tjenestemænd eller funktionærer til løsning af civilforsvarsopgaver, og man har derfor foreslået givet en særregel om tjenestepligt for disse personer.

Til § 31.

Efter § 7, stk. 6, i lov nr. 180 af 29. april 1938, jfr. § 8 i lov nr. 336 af 25. juni 1940, kan indenrigsministeren med forsvarsministerens tilslutning træffe bestemmelse om, at personer, hvem der påhviler opgaver, hverv eller tjeneste inden for luftbeskyttelsen, fritages for mødepligt ved de militære værn i tilfælde af mobilisering.

Spørgsmålet om luftværnsmandskabets fritagelse for mødepligt ved de militære værn var derfor genstand for forhandlinger mellem de interesserede myndigheder. Noget resultat var imidlertid ikke nået inden besættelsen den 9. april 1940, da spørgsmålet mistede sin praktiske betydning.

I forslaget er det principielt fastslået, at personer, hvem der påhviler pligt til møde ved de militære værn i tilfælde af mobilisering eller forhøjet beredskab, ikke kan anvendes i CF-korpset eller i det lokale civilforsvar. Mange af de personer, der indgår i civilforsvaret, har imidlertid militær mødepligt, og det er derfor nødvendigt, at der for disse træffes en endelig afgørelse af, hvor de i katastrofetilfælde skal gøre tjeneste: i det militære eller i det civile forsvar. Det er derfor foreslået, at forsvarsministeren efter forhandling med indenrigsministeren træffer bestemmelse om, hvilke personer der bør fritages for mødepligten for at kunne indgå i civilforsvarets styrker.

Hele civilforsvarets effektivitet vil under katastrofeforhold være i væsentlig grad afhængig af, om der er gjort rigtig brug af disse bestemmelser, således at de personer, hvis tjeneste må anses som ubetinget nødvendig inden for civilforsvaret — brandvæsenernes og de tekniske værkers personale, gassporere, civilforsvarskorpsets og hjælpetjenestens befalingsmænd og ledende administrationspersonale el. lign. — under fornøden hensyntagen til både de militære værns og civilforsvarets interesser frigøres for deres militære forpligtelser.

Til § 32.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til § 1, stk. 3, og § 2, stk. 1, i indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 72 af 4. marts 1942.

De nærmere regler for omfanget af bedriftværnsforanstaltningerne forudsættes ligesom under krigen givet i en bekendtgørelse fra indenrigsministeriet.

Til § 33.

Egenbeskyttelsen — karréværn, villaværn og frivillige civilforsvarsordninger på landet — påtænkes organiseret på frivilligt grundlag. Da navnlig karréværnene må anses for at være et betydningsfuldt led i civilforsvaret, har man dog anset det for nødvendigt, at der åbnes mulighed for at afløse de frivillige karréværn af pligtmæssige ordninger. Pligten til oprettelse og bekostning af disse ordninger foreslås — på lignende måde som for husvagtordninger under krigen — pålagt vedkommende bygnings ejere.

Til § 34.

Bestemmelserne svarer til midlertidig lov nr. 324 af 21. september 1939, der ved senere forlængelseslove er holdt i kraft, senest ved lov nr. 148 af 1. april 1948 indtil udgangen af marts måned 1949.

Disse lovregler har afgivet hjemmel for Statens civile Luftværn til at foretage rekvisitioner af motorkøretøjer, af lokaler til kommandocentraler, af private grundarealer til anlæg af betondækningsgrave m. v., ligesom den under materialeknapheden i krigens sidste år i et vist omfang er blevet benyttet af luftværnets handelsafdeling som hjemmel til rekvisitioner for at sikre produktionen af livsvigtigt materiel for luftværnet.

Opretholdelse af rekvisitions hjemmel er nødvendig også under fredelige forhold, alene fordi en ophævelse ville være ensbetydende med, at dækningsgrave, der er etableret på private grunde, ellers måtte sløjfes.

Bestemmelsen om adgang til at indbringe vurderingskommissionernes afgørelse for en appelinstant er ny. Man tilsigter her ved at opnå en for hele landet ensartet praksis med hensyn til erstatningernes fastsættelse. I udvalgets betænkning var som appelinstant foreslået vedkommende landsret, men indenrigsministeriet må finde det rigtigst, at der nedsættes et særligt sagskyndigt organ til behandling af disse sager.

Bestemmelsen i stk. 6 svarer til § 3, stk. 4, i love bekendtgørelse nr. 405 af 24. juli 1940. Da det stadig må anses ønskeligt i givet fald at kunne benytte de simple rekvisitionsregler i stk. 1—3 også ved rekvisition af befordringsmidler, har man foreslået bestemmelsen bibeholdt.